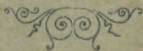

Metsapiiga.

Muinasjutt lastele.

Tallinnas.

J. Bloomppuu raamatukaupluse kirjastus

J. Malin.

Metsapiiga.

—

Muinasjutt lastele.

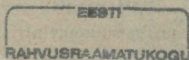
—

Tallinnas.

J. Bloompuu raamatulauphuse kirjastus

Дозв. цензурою. — Юрьевъ, 18 августа 1904 г.

Тип. М. Ниффера и М. Антве, Ревель.

A-01-05166

Metsapiiga.

Metsaküla viimases otsas seis-
sis üks vilets onn, mis ühe
lesenaese pärast oli. See
naene oli waga, aga weri-
waene inimene, kes elus ju palju mu-
ret ja waewa kannatanud ja läbi tei-
nud. Ta ainus rõõm oli ta tütrekene,
nimega Mari. Rewadest kuni sügiseni
hoidis Mari kasemetsa ääres ema laht
musta kitsse.

Kui ta kodust lahkus, pani ema
talle tüki kaeraleiba kalitsasse, andis
talle woki kaasa ja ütles: „Ole ufin!“

Marikene wõttis leiba ja woki ja
ajas kitsed rõõmsasti kasemetsa äärde.
Sääli istus ta ühe puu alla, seadis woki
joonde ja hakkas ketrama, nii kui wu-

rin taga. Selle juures laulis ta, et laan
laksus.

Jõudis päike lõunale, pani ta wofi
kõrwale, kutsus kitsed, andis neile
leiba ja jooksis siis ise metsa leiba
kõrwale marju noppima.

Pärast söömist hakkas ta tantsima.
Päike naeratas siis läbi lehestiku, kit-
sed sõiwad ja mõtlešiwad: „Küll meil
on hää ja rõõmus karjane!”

Pärast tantsu fetras ta jälle ufi-
nasti, ja kui ta õhtul koju tuli, ei
pruufinud ema ial nuriseda, et pool
täis ei olnud.

Ükskord, kui ta pärast lõunasööki
jälle parajasti tahtis tantsima hakata,
seisis äkitselt üks ütlemata uus neiu
ta ees. Neiu oli walfjasroheline rüüd
seljas, õhuke kui ämblikuwõrk; ta juuf-
sed oliwad kullafarmalised ning rip-
pusiwad funi maani maha ja juufste

pääl kandis ta firmi ja pää pääl metsalilledest tehtud wannikut.

Marifene ehmatas.

Metsapiiga aga naeratas ja sõnas lahkesti:

„Marifene, kas sa häämeelega tantšid?“

Marifese ehmatus ja hirm kadus nende lahkete sõnade järele sootuks ja ta vastas:

„Muidugi — minu pärast wõi terve päewa!“

„Siis tule, tantšime; mina tahan sind õpetada!“ sõnas metsapiiga, seadis rüüdi üles, wõttis Mari ümbert finni ja hakkas temaga tantšima.

Niipea kui nad ringi keerutama hakkasiwad, kostis nende kohalt armas muusikahäääl, nii et Mari süda rõõmu pärast hüppama hakkas. Mängumehed istusiwad kase oksadel, mustad, tuha-

hallid, pruunid ja firjud kuued seljas. See oli väljavalitud muusikakoor, mis end piiga käsul kokku kogunud, õõpitud, lõokesed, wingid, fuldnokad j. n. e., ja all maa pääl ronisivad sipelgad ja putukad oma maaalustesse tantsusaa'desse.

Marikese paled õhetasivad, ta silmad särasivad, ta unustas ketramise ja kitsed, ning wahtis ainult oma seltsilise pääle, kes tema ümbert finni hoidis ja teda ringi keerutas, nii kergesti, et rohigi jalgade all maha talatud ei saanud.

Ja nad tantsisivad lõunast õhtuni, aga Marikese jalad ei wäsinud. Siis peatas metsapiiga, muusikandid jäiwad wait — ja nagu piiga tulnud, nii ta kadus.

Marikene aga mõtles murega ketramata linade pääle, kui wokki nägi.

Ta hüüdis kitsed oma juurde ja läks kodu. Uga teel ei laulnud ta mitte, vaid nurises iseenesega kibedasti, et end metsapiigast oli wõrgutada lastanud. Edespidi tahtis ta tema meelituks teele vastu panna.

Kitsed, kes laulu ei kuulnud, watasiwad tagasi, kas karjane ka tõesti nende taga sammub. Ka ema imestas ja küsis, kas Marifene haige on, et ei laula.

„Ei, emafene, haige ei ole ma mitte. Kael on laulmisest kuivaks saanud, sellepärast ei laula ma,“ wabandas end Marifene.

Teisel päewal ajas ta kitsed jälle tuttawa kasemetsa äärde. Ta istus puu alla ja hakkas usinaste ketrama ja laulma, sest lauldes edeneb töö wäga.

Päike seisis lõunas. Marifene

andis kitsedele leiba, läks metsa marju noppima, tuli jälle tagasi, sõi ja hakkas siis kitsedega rääkima.

„Oh mu kitsed, täna ei tohi ma tantsida!“ õhkas ta pärast söömist leivaraasusid kofku forjates ja kivi pääle pannes, kust linnud neid wõiswad kätte saada.

„Ja mis pärast ja ei tohi?“ kostis forraga tema kõrvalt õrn hääl ja ilus metsapiiga seisis jällegi tema kõrwal, nagu oleks ta pilwedest maha sadanud.

Marifene ehmatas weel enam kui esimene kord ja pigistas filmad finni, et kiusajat ei näeks: kui aga metsapiiga oma küsimist kordas, wastas ta aralt:

„Andke andeks, ilus neiu, ma ei wõi Teiega mitte tantsida, sest siis ei saa ma kedrada ja ema sõitleb mind

selle eest. Enne kui täna päike looja lähed, pean ka eilse jao ära fedranud olema."

"Ah, tantsi aga julgesti, küll mina aitan," sõnas ilus neiu ja wõttis Marifese ümbert kinni. Muusekandid puuokfadel hakkaswad jälle mängima ja tantsijad keerutama. Metsapiiga tantsis weel ilusamini kui eila; Marifene ei suutnud filmi tema päält ära keerata ja unustas ketramise ja kitsed.

Nüüd peatas metsapiiga, linnud jäiwad wait, päike weeres looja. Marifene hakkas nutma.

Metsapiiga aga wõttis linad ja hakkas ketrama. Üks, kaks, kolm oli lina fedratud, ka eilne osa. Ta ulatas pooli Marifese kätte ja ütles: "Säh ja ära nurise!"

Nende sõnadega kadus ta.

Marifene oli rahul ja mõtles koduteel.

„Kui ta nii häa on, tahan temaga jälle tantsida, kui ta tuleb!“

Ja ta laulis jälle, et kitsed julgemini edasi sammukšivad.

Enna aga mõttis ta õige tufaselt vastu; ta oli niiti üles kerida tahtnud ja leidnud, et pool täis ei olnud.

„Mis sa tegid, tüdruk, et eile nii vähe ketrasid,“ küsis ta laites.

„Anna andeks, emafene, ma tantsisin natukesse,“ vastas Marifene. „Näe täna ketrasin aga seda enam.“

Enna jäi wait, läks kitsesid lüpsma, ja Marifene pani pooli õigesse kohta. Ta tahtis emale tantsimisest rääkida, aga mõtles.

„Enne tahan metsapiigalt küsida, kes ta on, siis ütlen.“

Ja ta vaikis.

Kolmandal päeval ajas ta kitsed jällegi kasemetsa äärde; kitsed hakkasid sööma. Marifene laulma ja tetrama. Kui päike lõunas seisis, pani Marifene wofi kõrwale, andis kitsedele leiba, ei läinud aga mitte maasikaid noppima, waid ütles:

„Armsad kitsed, täna tahan teile midagi ette tantsida!“

Praegu tahtis ta katsed teha, kas ta tõesti nii ilusasti tantsida oskaks kui metsapiiga, kui see ju ta ees seisis.

„Tantsime kahelksi,“ sõnas metsapiiga ja wöttis tema ümbert finni.

Silmapiilk kostis muusika nende kohalt ja nad keerutasid wad fergesti kui udusuled.

Nõnda tantsisid nad lõunast õhtuni.

Siis peatas metsapiiga ja muusika wakis. Marifene waatas ringi, päike

oli ju metsa taha wajunud. Nuttes lõi ta omale käega otsa ette ja kaebas, et pool poolikuks jäänud. Mis pidi nüüd ema ütleva?

„Anna oma fott minu kätte, mina tasin sulle kõik, mis ära oled wiitnud,“ sõnas ilus neiu.

Marifene andis fotti tema kätte ja metsapiiga sai silmapilguks nägemataks; siis aga ulatas ta fotti järgmiste sõnadega jälle Marifese kätte tagasi.

„Säh, kodus waata fotti!“

Ta kadus.

Marifene kartis esiti fotti waadata, aga poole tee pääl ei jõudnud ta end enam rahustada: fott oli nii kerge, nagu ei oleks jäl midagi sees olnud, ta pidi sinna sisse waatama.

Rui väga imestas ta aga, kui fottist ainult kaselehti leidis. Siis hakkas ta haledasti nutma, et ennast nii

fergesti oli petta lastnud. Wihaselt wiskas ta kapa-täie lehti kottist wälja, siis aga mõtles ta, et parem on, kui nad lauta kitsedele alla laotab, ja jättis weel ühe osa lehti kotti.

Wikkamisi läks ta koju

Ena aga ootas teda ju murelikult ukse pääl.

„Sumala pärast, mis niidi sa mulle eila õieti kodu töid?“ küsis ta.

„Mis tal siis wiga on?“ küsis Marife aralt.

„Kui sa hommikul ära läksid, hakkasin seda kerima. Ma kerin ja kerin ja kerin, pool jääb ikka täieks. „Mis sugune kuri waim ketras niisuguse pooli täie?“ hüüdsin ma ja niit oli poolilt jupitumaks kadunud. Ütle, mis on sündinud?“

Nüüd hakkas Marifene jutustama.

„See oli üks kuri metsapiiga!“

hüüdis ema kohkudes. „Lõuna ajal ja tefköösel möllawad nad ringi. Önn, et sa poisike ei ole, siis ei oleks sa tema kätte wahelt enam eluga pääsenud. Ta oleks sind siis furnuks tantfitanud. Aga tütarlaste wastu on nad lahked, annawad neile sagedasti kingitusigi. Oleks sa mulle asjaloo enne teada andnud, ma ei oleks nurisenud ja pool oleks weel praegu niiti täis olnud.“

Nüüd tuli Marikesele fott meelde ja ta mõtles, et lehtede seas ehk mõni kingitus wõiks olla.

Ta wõtab muud asjad kotisuu päält ära ja waatab kotti, waatab weel furd ja kifendab siis:

„Waata, ema, waata!“

Ema lööb käsa kokku. Kaselehed oliwad fullaks muutunud.

„Ta kästis mind alles kodus

fotti waadata, mina ei kuulnud sõna."

"Dnn, et ja terwet fotti tühjaks ei teinud! tähendas ema.

Rikkus, mille Marifene koju toonud, oli sellest hoolimata weel küllalt suur. Ema ostis väikese talu ja Marifene ei pruukinud enam kitsesid hoida.

Aga metsapiiga ei läinud ta meelest; weel mitu ja mitu korda läks ta kasemetsa äärde ja igatses metsapiigat weel kord näha saada — aga ta ei näinud teda enam ial.

Tšehhi kirjaniku L. Nimec'i järel P. Gr.

Jumalaga.

Jumalaga linnufari
Kätte jõudnud sügise
Jumalaga õis ja mari —
Head ööd! — nüüd uinuge!

Uinuge! — ma walwan aga,
Dotan teie ärkamist!
Ühes kena kewadiga
Ärkate ka teie wist!

30

Гинд 3 коп.

